

Arrest

nr. 324 633 van 4 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER, die loco advocaat E. MASSIN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.K. (...), verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten. U bent Arabisch van etniciteit, sjiiitisch moslim en afkomstig van Ahwaz in provincie Khuzestan. U werd door uw vader gedwongen om te trouwen met H.A. (...), hij was 25 jaar ouder dan u en had al twee zonen. Jullie hebben samen één dochter genaamd D. (...) (O.V. xxx). Het betreft hier uw tweede huwelijk.

H. (...) behandelde u slecht en u moest voor hem koken en het huis schoonmaken. Toen D. (...) 15 of 16 jaar oud was, werden er schoolmeisjes vergiftigd op school. D. (...) begon toen op school slogans tegen het Iraanse regime te schrijven, er vonden schoolprotesten plaats en ook de moeders begonnen te protesteren. Toen de directeur een foto van D. (...) zag met een bordje met een slogan op, duwde hij haar van de trap en ze brak haar voet. Ze is uiteindelijk van school moeten veranderen.

U heeft aan drie betogingen deelgenomen in Iran. Tijdens de laatste betoging werd er een foto van u genomen en ook van D. (...) was er een foto genomen tijdens een schoolprotest. Begin maart 2023 kwam er een vriend van uw vader, die bij de politie werkte, uw vader waarschuwen dat hij foto's zag van uw deelname

aan een betoging en van uw dochter haar deelname aan een schoolprotest. Hij adviseerde dat het beter was dat u van daar vertrok. Op 26 of 27/12/1401 (i.e. 17 of 18/03/2023) kreeg u een tekstbericht op uw telefoon waarin stond dat u gezien was op een betoging en dat u zich op 15/01/1402 (i.e., 4/04/2023) moest aanmelden bij een politiekantoor. Toen uw echtgenoot H. (...) op de hoogte kwam van deze gebeurtenissen, zei hij dat hij jullie zelf naar de politie zou brengen. U zag dat uw echtgenoot niets zou doen om u te verdedigen en besloot daarop uw vlucht uit Iran voor te bereiden en contacteerde een smokkelaar. U had voor de uitreis van D. (...) echter de toestemming van H. (...) nodig. Hij ondertekende het benodigde document nadat u al uw bezittingen aan hem naliet.

U verliet Iran samen met uw dochter op 22/03/2023 en reisde legaal met het vliegtuig naar Italië. U reisde door naar België waar u aankwam op 24/03/2023 en u diende hier op 31/03/2024 ook een verzoek om internationale bescherming in. Drie of vier dagen na uw vertrek uit Iran kwam de politie naar het huis van uw vader op zoek naar u en D. (...). Ze hadden een document mee waarop stond dat ze er waren om u te arresteren en verlieten het huis nadat ze een huiszoeking hadden gedaan.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende kopieën van documenten neer: uw shenasnameh, uw paspoort, het paspoort van uw dochter, foto's van uw dochter, een foto van uw operatie, screenshots van de sociale media accounts van uw dochter, screenshots in verband met (de begrafenis van) Mahsa Amini en screenshots in verband met de situatie van vergiftigingen op scholen in Iran.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u aan dat u een schildklieroperatie heeft gehad en dat u hierdoor water moet drinken en soms pijn heeft (CGVS, p. 2), maar hieruit blijkt niet dat u niet in staat zou zijn om deel te nemen aan onderhavige procedure. Bovendien maakten noch u, noch uw advocaat, melding van een specifieke toestand die een normale deelname aan de procedure zou verhinderen. U gaf daarnaast expliciet aan dat het voor u geen probleem was om het persoonlijk onderhoud verder te zetten en u kreeg de boodschap dat u water mocht nemen wanneer u wou en dat u het zeker mocht aangeven indien u teveel pijn zou hebben (CGVS, p. 2). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Iran vreest u gearresteerd te worden. U vreest daarnaast ook uw echtgenoot, de vader van D. (...). U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste slaagt u er niet in te overtuigen omtrent de problemen die u met de autoriteiten kende wegens uw deelname aan betogingen in Iran.

U legt allereerst geen documenten neer die uw deelname aan deze betogingen kunnen staven (CGVS, p. 16).

Daarnaast legt u doorheen uw procedure verschillende verklaringen af omtrent de problemen in Iran.

- Tijdens uw interview bij de DVZ gaf u aan dat de autoriteiten uw dochter zochten en dat u daarom het land heeft verlaten (CGVS vragenlijst, punt 5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft dat u besloot het land te verlaten nadat u een bericht had ontvangen dat u zich bij de politie diende te melden omdat u deelname opgemerkt was bij een betoging. U gaf tevens te kennen dat de autoriteiten kort na uw vertrek uit Iran bij uw ouders thuis langskwamen en toen een arrestatiebevel voor u toonden (CGVS, p. 10-11).
- Bij de DVZ repte u met geen woord over deze huiszoeking die bij uw ouders plaatsvond, het arrestatiebevel dat tegen u was uitgevaardigd of over de het bericht dat u kort voor uw vertrek op uw gsm ontving om zich op 15/1 te melden bij de politie omwille van uw deelname aan protesten. U gaf hier enkel aan dat de geheime politie van Iran jullie ongeveer anderhalf jaar eerder bedreigde. Aangezien het gesprek op de DVZ plaatsvond op 18/03/2024, zou dit overeenkomen met bedreigingen in september 2022, hetgeen niet overeenkomt met de tijdslijn die u bij het CGVS liet optekenen (CGVS vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 10).
- Hierbij dient opgemerkt te worden dat u de ontvangst van dit bericht om zich te melden bij de politie ook niet spontaan aanhaalde bij de uiteenzetting van uw problemen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U bracht dit enkel aan nadat u specifiek gevraagd werd of u ooit convocaties had ontvangen (CGVS, p. 12).
- U sprak zich bovendien tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook tegen over de locatie waar u zich volgens deze convocatie moest melden. Initieel gaf u aan dat er in uw convocatiebericht stond dat u zich bij een politiekantoor – met name het grote politiestation van uw woonplaats, departement gasht e ershad (moraliteitspolitie) - moest aanmelden (CGVS, p. 13), maar later spreekt u over de rechtbank (CGVS, p. 20).
- U kan ten slotte geen bewijs van deze convocatie neerleggen en geeft aan dat u uw gsm in Iran achterliet (CGVS, p. 13).
- Geconfronteerd met het feit dat u al deze zaken bij de DVZ niet heeft aangehaald, geeft u enkel aan dat 'ze u er niet over gevraagd hebben' (CGVS, p. 11). Dit is geen afdoende verklaring voor een dergelijke

omissie, aangezien er bij de DVZ expliciet gevraagd wordt om de voornaamste elementen of feiten weer te geven (zie CGVS vragenlijst). Het spreekt voor zich dat een persoonlijke oproeping op het politiekantoor en een huiszoeking van de autoriteiten in het kader van uw opsporing en het uitvoeren van arrestatiebevel essentiële elementen in uw relaas zijn. Dat u deze gewoonweg niet heeft aangehaald tijdens uw interview bij de DVZ, ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

- Het lijkt er hier dan ook eerder op dat u uw relaas aan het opbouwen bent naarmate de procedure loopt. Ook wenst het CGVS nog volgende zaken op te merken.

- Het is vreemd dat de autoriteiten volgens uw verklaringen klaarblijkelijk enkel bij het huis van uw ouders en niet bij het huis van uw echtgenoot zijn langs geweest op zoek naar u. Gevraagd of de autoriteiten nog een ander huis bezochten behalve dat van uw ouders, spreekt u namelijk enkel over huiszoekingen bij vrienden van D. (...), hetgeen niet gerelateerd is aan uw persoonlijke problemen (CGVS, p. 10-11).

- Bovendien is het vreemd dat de politie u uitnodigde op 15/01/1402 om vervolgens voor die datum bij u thuislangs te komen op zoek naar u.

- U legt niets van bewijs neer omtrent deze problemen in Iran. Een screenshot van het tekstbericht van de convocatie heeft u niet (cfr. supra), het arrestatiebevel werd niet afgegeven (CGVS, p. 10-11), de foto's die werden gepubliceerd heeft u niet en u of uw familie hebben ook nooit een advocaat geraadpleegd om zich verder te informeren over uw problemen met de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 11, 13).

Verder wenst het CGVS aan te stippen dat u Iran legaal heeft kunnen verlaten hoewel u aangeeft dat u toen reeds op de radar van de autoriteiten stond (CGVS, p. 20).

- Het loutere feit dat u legaal het land verlaten heeft houdt verband met de essentie van uw beweerde vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten en doet op bijzondere ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat de Iraanse autoriteiten op zoek zijn naar u en dat u uit vrees voor hen Iran ontvlucht zou zijn.

- Geconfronteerd hiermee geeft u aan dat u net daarom een smokkelaar gebruikte en dat u niet weet hoe de smokkelaar alles heeft geregeld (CGVS, p. 6, 20). Dit kan evenwel niet overtuigen. Uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat een illegaal vertrek waarbij omkoping een rol speelt quasi onmogelijk is, aangezien de vele controles zulks zeer duur en complex maken. Uit uw administratief dossier blijkt dat u gereisd heeft met uw eigen paspoort en een officieel visum voor Italië (zie administratief dossier).

Ten slotte wenst het CGVS hier op te merken dat u volgens de informatie aanwezig in uw administratief dossier reeds op 31/01/2023 in Teheran uw visumaanvraag voor Italië indiende óf dus enige tijd voor het ontstaan van uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten. Nochtans gaf u duidelijk te kennen dat het net door uw problemen met de Iraanse autoriteiten en de houding in dit verband van uw echtgenoot was dat u besloot Iran te verlaten (CGVS, p. 9 en 12). Ook dit doet uiteraard op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat de Iraanse autoriteiten op zoek zijn naar u en dat u uit vrees voor hen Iran ontvlucht zou zijn.

Ten tweede zijn uw verklaringen omtrent het gedrag van uw echtgenoot weinig overtuigend.

- U haalt aan dat uw echtgenoot u slecht behandelde, hij in het verleden verantwoordelijk was voor een zwangerschapsverlies, dat u voor hem enkel moest schoonmaken en koken en dat u bang was dat uw echtgenoot u en uw dochter zelf naar de politie zou brengen (CGVS, p. 7, 8 en 9). U komt hierbij echter niet verder dan blote beweringen.

- Bovendien vallen bovenstaande verklaringen moeilijk te rijmen met het feit dat uw echtgenoot uw dochter D. (...) wel degelijk hielp toen ze problemen kende op haar school. U verklaart namelijk dat hij uw dochter, nadat ze van de directeur niet terug mocht keren naar school na het schrijven van regime kritische slogans op school, ging gaan inschrijven op een andere school zodat ze haar examens nog zou kunnen afmaken (CGVS, p. 9, 10 en 18).

- Ook dient opgemerkt te worden dat uw echtgenoot op de hoogte was van jullie vluchtplannen én voor D. (...) de benodigde documenten ondertekende zodat ze het land kon verlaten (CGVS, p. 20), wat ook moeilijk te rijmen valt met bovenstaande verklaringen. Geconfronteerd hiermee geeft u aan dat hij dit enkel deed nadat u hem al uw bezittingen naliet, maar ook hier komt u niet verder dan blote beweringen. U verklaart dat u hem land, een appartement en geld van de bank naliet. Gevraagd of u documenten had omtrent de bezittingen die u aan uw man achterliet, antwoordt u dat hij u geen kopie gaf. Gevraagd of u daar niet via uw familie, met wie u nog in contact staat, kan aangeraken, geeft u aan dat uw echtgenoot hen deze niet wil geven (CGVS, p. 5, 9-10, 20-21). Het is echter niet geloofwaardig dat u hier geen documenten van zou hebben of kunnen verkrijgen, eventueel via een advocaat. Dat u aangeeft hier niets van te kunnen indienen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zeker aangezien dat u aangeeft dat de landbouwgronden onder de verschillende kinderen verdeeld werden, waardoor de andere delen in het bezit van uw broers en zussen zouden moeten zijn.

Ten derde slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat uw dochter D. (...) wegens politieke activiteiten problemen met de autoriteiten kende.

- Hierboven werd al gewezen op verschillende tegenstrijdigheden en andere incoherenties in uw verklaringen omtrent de problemen en vervolging in Iran (cfr. supra), hetgeen uw verklaringen omtrent de problemen en activiteiten van D. (...) bij voorbaat ondermijnt.

- U verklaart dat er vergiftigingen op de school van D. (...) plaatsvonden en dat D. (...) vervolgens op school bepaalde slogans tegen het Iraanse regime schreef. De directeur zou haar hierop van de trap hebben geduwd en zo zou haar voet gebroken zijn (CGVS, p. 16 en 17). Dat er vergiftigingen van meisjes in sommige scholen in Iran hebben plaatsgevonden, wordt door het CGVS niet betwist. U legt echter geen documenten neer die aantonen dat deze vergiftigingen zich effectief in de school van D. (...) hebben voorgedaan. Gevraagd hiernaar, geeft u aan dat de directeur geld heeft betaald zodat de naam van D. (...) haar school niet vermeld zou worden in de media. De nieuwsartikels die u hieromtrent indient, gaan dus niet over haar school waardoor deze ook weinig bewijskracht hebben (CGVS, p. 17).

- De foto's die u indient waarmee u de politieke activiteiten van D. (...) wenst te staven, tonen op zichzelf weinig aan. D. (...) staat hier – telkens alleen – op afgebeeld terwijl ze iets aan het schrijven is of terwijl ze een bordje met een slogan vast heeft. Het is aan de hand van deze foto's echter niet duidelijk waar, wanneer en met welke bedoeling deze foto's werden genomen.

- De foto's die u indient omtrent de verwondingen van D. (...), tonen op zichzelf ook weinig aan. D. (...) kan haar voet verwond hebben op gelijk welke wijze en kan ziek geworden zijn op gelijk welke wijze. Ten vierde toont u op geen enkele wijze aan dat u of uw dochter omwille van jullie sociale media aanwezigheid in België bij terugkeer naar Iran dreigen gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten.

- Waar u aangeeft dat u op Instagram soms berichten over Mahsa Amini repost of berichten tegen het regime steunt (CGVS, p. 6), dient opgemerkt te worden dat uit nazicht van uw instagram account blijkt dat uw account privé is, u geen enkele post heeft gemaakt, u slechts 3 volgers heeft en uw accountnaam uw achternaam niet bevat (CGVS, p. 6; zie map 'Landeninformatie').

- Waar u aangeeft dat D. (...) in België af en toe dingen op haar sociale media post om meisjes te verdedigen (CGVS, p. 19), dient opgemerkt te worden dat dit geenszins uit haar sociale media profielen blijkt. Op Facebook en Instagram heeft D. (...) geen enkele politieke post gedeeld en uit de printscreen van haar account op X blijken ook geen politieke activiteiten. (zie map 'Landeninformatie' en 'Documenten').

- Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran._surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

- Uw identiteitsdocumenten en die van uw dochter tonen enkel uw identiteit en familieband aan, hetgeen hier niet wordt betwist.

- De foto's van de politieke activiteiten van uw dochter en haar sociale media accounts kwamen hierboven al aan bod.

- De foto van uw operatie is niet gerelateerd aan uw asielrelaas en zal hier dan ook niet verder besproken worden.

- De artikels omtrent de vergiftigingen in Iran en de situatie en begrafenis van Mahsa Amini, zijn niet gerelateerd aan uw persoonlijk asielrelaas en zullen hier dan ook niet verder besproken worden.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste en tevens enig middel op "de schending van artikel 1, A, §2, van het Verdrag van Geneve betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet".

Verzoekster geeft aan te menen, "op basis van de objectieve beschikbare informatie en de eenduidige en coherente verklaringen van de verzoekster dat er genoeg elementen zijn om haar vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel".

Verzoekster vraagt om, zo de Raad haar relaas gelooft, rekening te houden met de inhoud van artikel 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) en stelt "dat het CGVS dit vermoeden dat voortvloeit uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, niet onderbouwt. Bovendien toont de

verwerende partij niet aan dat de verzoekster, indien ze naar haar land van herkomst zou worden teruggestuurd, geen risico zou lopen op dergelijke bedreigingen, misbruik en vervolging."

Met betrekking tot het verwijt dat zij haar deelname aan enkele betogingen niet staaft, wijst verzoekster op een paragraaf uit de procedureguides van UNHCR. Vervolgens geeft zij aan:

"Het gebrek aan bewijs kan de asielzoeker dus niet worden verweten, aangezien dit een situatie is die inherent is aan de meeste asielzoekers. Het ontbreken van bewijsstukken kan hem derhalve redelijkerwijs niet worden verweten en kan geenszins leiden tot twijfel aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekster.

Hoe dan ook, de verklaringen van de verzoekster over haar deelname aan deze betogingen zijn duidelijk (...)."

Waar haar omissies worden verweten in haar verklaringen bij de DVZ, doet verzoekster gelden:

"Allereerst dient te worden benadrukt dat de verzoekster zich tijdens haar onderhoud bij de DVZ in een kwetsbare medische situatie bevond, aangezien zij minder dan twee weken voor haar onderhoud een complexe operatie aan de schildklier had ondergaan. Deze ingreep vereist vaak een aanzienlijke herstelperiode, zowel fysiek als psychisch, om een optimale genezing mogelijk te maken.

Ondanks deze moeilijke omstandigheden heeft de verzoekster zich toch bij de DVZ gemeld om haar verklaringen af te leggen. Het is echter duidelijk dat zij zich niet in een ideale fysieke en mentale conditie bevond voor dit verhoor.

Desondanks veranderen de verklaringen van de verzoekster, hoewel ze mogelijk enkele onnauwkeurigheden bevatten, niets aan de kern en de inhoud van haar verhaal zoals dat bij het CGVS werd voorgelegd. Deze variaties dienen dan ook te worden geanalyseerd in de context van haar gezondheidstoestand en mogen niet worden geïnterpreteerd als een gebrek aan geloofwaardigheid of oprechtheid.

Vervolgens moet de aandacht van uw Raad worden gevestigd op de voorwaarden waaronder verhoren bij de DVZ plaatsvinden.

De omstandigheden waaronder de verhoren plaatsvinden zijn vaak moeilijk en onzorgvuldig (lawaaierig, soms meerdere mensen in hetzelfde bureau, soms geen gelegenheid om verklaringen te herlezen, etc.) en de kandidaten worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten.

Sommigen zien de noodzaak niet in om van hen te eisen dat ze hun verklaringen herlezen, dat ze aandachtig zijn voor wat er in de vragenlijst staat en dat ze alle relevante aspecten van hun sollicitatie beknopt weergeven. Soms worden ze zelfs gedwongen om te ondertekenen zonder dat ze de vragenlijst nog eens kunnen lezen of zonder dat de tolk ze nog eens voorleest.

In dit verband melden veel asielzoekers fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst pas later, met name tijdens hun verhoor bij het CGVS. Bovendien worden ze tijdens hun verhoor bij de DVZ niet ondersteund door een advocaat, waardoor het onmogelijk is om na te gaan hoe het verhoor is verlopen."

Verzoekster merkt verder op dat zij een kopie heeft ontvangen van de convocaties. Zij kondigt aan hiervan een vertaling te zullen neerleggen door middel van een aanvullende nota.

"Vervolgens, wat de locatie betreft waar zij zich moest melden, dient te worden opgemerkt dat zij deze convocaties nooit persoonlijk heeft ontvangen en dat zij er pas via haar familie van op de hoogte werd gesteld.

De informatie werd haar dus door derden doorgegeven, wat de verwarring over de locatie van de convocaties verklaart."

Dat de politie enkel het huis van haar vader en niet dat van haar echtgenoot bezocht, verklaart verzoekster doordat zij reeds enige tijd feitelijk (maar niet juridisch) gescheiden leefden. Volgens haar is het niet verwonderlijk dat de politie daarom niet naar het huis van haar echtgenoot ging. *"Hoe dan ook, het is belangrijk te benadrukken dat verschillende familieleden van de echtgenoot van de verzoekster politieagenten zijn (NOP – blz. 7), en het is dan ook niet verwonderlijk dat hij in deze context geen bezoek van de politie heeft ontvangen."*

Met betrekking tot haar vertrek uit Iran, betoogt verzoekster:

"Echter, op geen enkel moment heeft het CGVS geprobeerd na te gaan of de verzoekster een aanzienlijk bedrag had moeten betalen om haar land te verlaten. Dit is precies wat zij heeft gedaan: zij heeft een aanzienlijk bedrag aan de smokkelaar betaald om op legale wijze haar land te kunnen verlaten, waarbij zij een deel van het geld dat zij had verkregen uit de verkoop van haar bezittingen heeft gebruikt om deze reiskosten te dekken.

Ze heeft bovendien spontaan verklaard dat ze een zeer groot bedrag aan de smokkelaar heeft betaald (...)."

Omtrent het gedrag van haar echtgenoot, voert verzoekster aan:

“Het is echter belangrijk te benadrukken dat psychologisch en fysiek geweld, zoals de verzoekster beschrijft, vaak bijzonder moeilijk concreet te bewijzen is.

In dit verband is het begrijpelijk dat de verzoekster geen materieel bewijs van dit psychologisch en fysiek geweld kan leveren. Dit betekent echter niet dat dit geweld niet heeft plaatsgevonden. Veel slachtoffers van psychologisch en fysiek geweld bevinden zich in een situatie waarin zij hun ervaringen alleen verbaal kunnen uitdrukken, vaak geconfronteerd met de moeilijkheid om de omvang van wat zij hebben doorstaan te bewijzen.

2) Hoe dan ook, uit de verklaringen van de verzoekster blijkt dat haar tweede echtgenoot een gewelddadige man was, 25 jaar ouder dan zij (NOP – blz. 8 en 9). In het kader van dit gedwongen huwelijk werd zij voortdurend blootgesteld aan geweld en vernederingen van deze man. Deze situatie had diepe gevolgen voor haar leven, waardoor zij een slachtoffer werd zonder middelen van verweer of bescherming.

De omvang van dit geweld werd nog verergerd in een context zoals die in Iran, waar de rechten van vrouwen dagelijks worden geschonden. De verzoekster leefde in een samenleving waar gelijkheid tussen mannen en vrouwen niet alleen afwezig is, maar waar vrouwen systematische discriminatie en institutioneel geweld ondervinden. Dit sociale en juridische kader heeft de straffeloosheid van daders, met name gewelddadige echtgenoten, versterkt en de mogelijkheden van de verzoekster om zich te beschermen of deze geweldsmisdrijven aan te klagen, beperkt.

Het geweld dat zij heeft ondergaan, maakt dus deel uit van een breder kader van seksisme en diepgeworteld patriarchaat. In een dergelijke omgeving worden geweldsmisdrijven tegen vrouwen niet gezien als geïsoleerde incidenten, maar als het product van een sociale en politieke structuur die dit tolereert en soms rechtvaardigt. De autoriteiten in een dergelijk systeem beschouwen dit geweld niet noodzakelijk als een groot probleem, waardoor het voor vrouwen zoals de verzoekster nog moeilijker wordt om gerechtigheid te krijgen of aan geweld te ontsnappen. Bijgevolg is het van cruciaal belang om deze context van systematische onderdrukking en structurele discriminatie in overweging te nemen om de ernst van het geweld dat de verzoekster heeft ervaren beter te begrijpen.

De seksistische mentaliteit is inderdaad zo diepgeworteld in de visie van de echtgenoot van de verzoekster dat deze zich op een bijzonder duidelijke manier manifesteerde toen hij vernam dat de verzoekster zwanger was van een meisje. Dit nieuws was voor hem een reden voor afkeuring en afwijzing, tot het punt dat hij zijn verlangen uitte om te scheiden (NOP – blz. 9). Deze reactie, die zijn diepgewortelde patriarchale en seksistische houding benadrukt, toont aan hoe de verzoekster niet als gelijke werd beschouwd in dit huwelijk, maar eerder als een simpel object dat onderworpen was aan de wil van haar echtgenoot.

De verklaringen van de verzoekster moeten dus in deze context worden begrepen: ze zijn spontaan, doordrenkt van een voelbare oprechtheid en een echt gevoel van ervaring. Dit verhaal moet in zijn geheel worden meegenomen, zonder dat het CGVS probeert de waarheid van haar ervaring te minimaliseren of in twijfel te trekken op basis van het ontbreken van tastbaar bewijs.

3) Daarnaast, zoals de verzoekster met grote duidelijkheid heeft uitgelegd, was haar hele huwelijksleven met deze tweede man gekarakteriseerd door stilte, ondanks haar diepe verlangen om te scheiden (NOP – blz. 9). Ze heeft deze situatie lange tijd verdragen, het geweld en de vernederingen ondergaan, zonder in staat te zijn om eraan te ontsnappen.

Echter, toen haar dochter D. (...) een jonge tiener werd en zich bewust werd van de politieke situatie van vrouwen in hun land, heeft dit de verzoekster diep geraakt. D. (...) begon zich inderdaad op haar eigen manier in te zetten door in haar school te protesteren tegen de vergiftigingen die verschillende vrouwelijke leerlingen hadden getroffen (NOP – blz. 9). Dit voorval, dat overigens niet door het CGVS wordt betwist — het beweert enkel het incident te bagatelliseren door te stellen dat het niet in D. (...)’s school zou hebben plaatsgevonden, zonder enige solide onderbouwing — is een duidelijk teken van de politieke bewustwording van D. (...).

Pas toen D. (...) zelf het slachtoffer werd van geweld door de directeur van haar school, toen haar eigen kind op brute wijze werd geconfronteerd met de repressie, vond de verzoekster eindelijk de moed om de stilte te doorbreken en zich openlijk te verzetten tegen wat er in haar land gebeurde.

Het lijden van haar dochter en de onrechtvaardigheid die zij onderging, fungeerden als een katalysator, waardoor de verzoekster zich tegen het onderdrukkende systeem ging verzetten en haar verzet tegen de onrechtvaardigheid en misstanden waar zijzelf en haar dochter slachtoffer van waren, publiekelijk uitte.”

Verzoekster herhaalt verder de voorwaarde onder dewelke haar echtgenoot de toestemming ondertekende die nodig was voor D. om te reizen. “Deze informatie is cruciaal omdat ze aantoont dat de echtgenoot van de verzoekster, verre van een teken van goedwillendheid of zorg voor het welzijn van zijn dochter te tonen, deze situatie heeft gebruikt als een kans om een persoonlijk voordeel te behalen.

Dit gedrag toont aan dat de echtgenoot van de verzoekster zelfs geen respect had voor zijn eigen dochter, die hij reduceerde tot een middel om zijn eigen belangen te behalen.

Dit voorbeeld benadrukt de manipulatieve en abusieve aard van zijn gedrag, wat de beschuldigingen van psychologisch geweld en uitbuiting, waaraan de verzoekster in haar huwelijk werd onderworpen, alleen maar versterkt.”

Inzake het feit dat haar echtgenoot D. hielp bij haar inschrijving in een andere school, stelt verzoekster:

“Men kan zich terecht afvragen in hoeverre dit geïsoleerde en contextueel beperkte voorval zou kunnen leiden tot de conclusie dat deze man niet de gewelddadige en abusieve echtgenoot is zoals de verzoekster hem heeft beschreven. Het feit alleen al dat hij instemde met een schoolverplaatsing voor zijn dochter, wat bovendien door andere redenen dan de wens om zijn dochter daadwerkelijk te beschermen of te ondersteunen kan zijn gemotiveerd, kan op geen enkele manier worden geïnterpreteerd als bewijs van zijn niet-gewelddadige karakter.

Samenvattend lijkt dit argument van het CGVS te getuigen van een volledig misverstand van het fenomeen van huiselijk geweld, waarbij de dader in bepaalde situaties heel goed een schijnbaar "redelijk" of "pragmatisch" gedrag kan vertonen, terwijl hij tegelijkertijd controle en geweld uitoefent op zijn partner.”

Met betrekking tot de problemen van haar dochter, voert verzoekster aan:

“Ten eerste is het belangrijk te benadrukken dat de zaak van vergiftigingen van meisjes op scholen in Iran een feit is dat uitgebreid is gedocumenteerd en erkend. Deze daden, die plaatsvinden in een context van systematische onderdrukking van de rechten van vrouwen en meisjes, hebben veel scholen in het hele land getroffen en kunnen redelijkerwijs niet worden beschouwd als ongegronde beweringen.

Ten tweede is het onredelijk om van de verzoekster te eisen dat zij specifiek bewijs levert over een incident dat heeft plaatsgevonden in een school binnen een autoritair regime. In een dergelijke context, waar het verzamelen van bewijs wordt belemmerd door censuur, strikte controle over informatie en risico's voor de betrokkenen, is het duidelijk dat een slachtoffer vaak niet de middelen of mogelijkheden heeft om tastbare bewijzen te verzamelen ter ondersteuning van haar verklaringen.

Bovendien heeft de verzoekster een gedetailleerd en consistent verslag van de gebeurtenissen gegeven (NOP – blz. 17, 18 en 19). Deze verklaringen moeten worden beoordeeld in het licht van de omstandigheden en de algemene context in Iran, waar vrouwen en meisjes worden geconfronteerd met systematische onderdrukking.

Het negeren van deze realiteiten en het terzijde schuiven van de verklaringen van de verzoekster onder het mom van een gebrek aan specifiek bewijs, betekent dat men de moeilijkheid of zelfs de onmogelijkheid negeert om dergelijke bewijzen te leveren in een autoritaire context.”

Verzoekster gaat vervolgens in op het risico op vervolging dat zijzelf en haar dochter lopen vanwege hun gender. Zij betoogt:

“De verzoekende partij betreurt dat de verwerende partij het risico van vervolging van de verzoekster en haar dochter vanwege hun gender niet heeft geëvalueerd.

Geweld op basis van gender is in Iran immers een alarmerende realiteit die internationale bescherming noodzakelijk maakt. Gender gerelateerd geweld is een wereldwijd probleem, maar in sommige contexten, zoals in Iran, neemt het een systemische en geïnstitutionaliseerde omvang aan. Vrouw zijn in dit land is niet slechts een biologische of sociale identiteit, maar een bepalende factor voor onderdrukking, discriminatie en geweld, zowel op individueel als structureel niveau. Deze situatie zou op zich al voldoende moeten zijn om Iraanse vrouwen te erkennen als een specifieke sociale groep in de zin van het Verdrag van Genève, waardoor zij recht zouden hebben op internationale bescherming.

In Iran is geweld tegen vrouwen niet beperkt tot individuele misstanden; het is geworteld in het wettelijke, culturele en institutionele kader van het land. De Iraanse wetten, die grotendeels zijn gebaseerd op een strikte interpretatie van de sharia, institutionaliseren de ondergeschiktheid van vrouwen en beperken hun fundamentele rechten drastisch. Enkele van de meest flagrante voorbeelden:

(...)

Deze institutionele discriminatie creëert een klimaat waarin geweld tegen vrouwen niet alleen wordt getolereerd, maar vaak wordt gerechtvaardigd of genegeerd. Dit patriarchale kader verergert ook het fysieke en psychologische geweld dat vrouwen in de privésfeer ondergaan, zoals gedwongen huwelijken, genitale verminking, aanvallen en huiselijk geweld.

(...)

Iraanse vrouwen delen een onveranderlijke eigenschap: hun gender. Deze eigenschap stelt hen bloot aan specifieke vormen van geweld en discriminatie die niet op mannen van toepassing zijn in dezelfde context. Bovendien ondergaan zij een collectieve marginalisatie, gebaseerd op onderdrukkende sociaal-culturele normen, waardoor zij een duidelijk gedefinieerde en herkenbare sociale groep vormen.

Het enkele feit vrouw te zijn in Iran is voldoende reden om vrees voor vervolging te hebben. De patriarchale wetten en praktijken, gecombineerd met brute politieke repressie (ondersteund door objectieve informatie), plaatsen vrouwen in een voortdurende kwetsbare positie, waarin elke poging om hun rechten te claimen of persoonlijke emancipatie na te streven kan leiden tot zware represailles, waaronder willekeurige arrestaties, marteling of fysiek geweld.

De recente opstanden in Iran, met name die geleid door vrouwen na de dood van Mahsa Amini in september 2022, tonen aan hoezeer Iraanse vrouwen worden vervolgd vanwege hun eenvoudige verlangen naar vrijheid en gelijkheid. Deze gebeurtenissen hebben de omvang van politie- en institutioneel geweld tegen degenen die de patriarchale normen durven te trotseren, duidelijk gemaakt. Deelnemen aan een protest of weigeren een sluier te dragen kan al voldoende zijn om gevangen genomen, aangevallen of gedood te worden.

Concluderend zou internationale bescherming aan Iraanse vrouwen moeten worden verleend op basis van de volgende punten:

(...)

Gender, wanneer het een factor is van systematische discriminatie en vervolging, moet worden beschouwd als een geldige reden voor erkenning van vluchtelingenstatus. Vrouw zijn in Iran betekent behoren tot een specifieke sociale groep die wordt getarget en onderdrukt door diepgewortelde patriarchale wetten en praktijken. Het enkele feit vrouw te zijn in Iran stelt hen bloot aan voortdurende vervolging, wat hun recht op internationale bescherming rechtvaardigt”.

Verzoekster concludeert:

“IN CONCLUSIE, ten gevolge van het bovenstaande, moet er worden beoordeeld dat de argumenten van het CGVS onvoldoende, inadequaet en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen wat betreft de problemen van de verzoekster en haar dochter.

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om naar het CGVS terug te sturen voor verder onderzoek.

De verzoekende partij is echter van mening dat de verklaringen van verzoekster moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Rekening houden met de veiligheidssituatie in Iran voor vrouwen, zijn er ook genoeg elementen om haar vrees voor ernstige schade in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen.

De verzoekster moet als gevolg een bescherming krijgen.

Daarvoor dient verzoekster de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.”

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“- In hoofdde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire bescherming toe te kennen,

- In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek.”

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog benevens de in dit verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoekster legt op 30 januari 2025 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Het betreft vooreerst een aantal medische documenten die *“bevestigen dat de verzoekster enkele dagen voor haar gesprek bij de DVZ in herstel was. Dit verklaart onvermijdelijk de enkele inconsistenties die door het CGVS werden opgemerkt en de moeilijke omstandigheden waarin de verzoekster dit gesprek heeft gevoerd”.*

Daarnaast gaat het om een getuigenis van *“Front arabe pour la libération d’Alahwaz”, dd. 05.11.2024”.*

3.1.2. Bij aanvullende nota van 13 maart 2025 brengt verzoekster een kopie bij van een dagvaarding *“voor een rechtbank in Iran”* (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert verzoekster in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.2. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd wordt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u aan dat u een schildklieroperatie heeft gehad en dat u hierdoor water moet drinken en soms pijn heeft (CGVS, p. 2), maar hieruit blijkt niet dat u niet in staat zou zijn om deel te nemen aan onderhavige procedure. Bovendien maakten noch u, noch uw advocaat, melding van een specifieke toestand die een normale deelname aan de procedure zou verhinderen. U gaf daarnaast expliciet aan dat het voor u geen probleem was om het persoonlijk onderhoud verder te zetten en u kreeg de boodschap dat u water mocht nemen wanneer u wou en dat u het zeker mocht aangeven indien u teveel pijn zou hebben (CGVS, p. 2). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Geheel ten onrechte tracht zij immers te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van het feit dat zij een operatie aan haar schildklier onderging niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat aan haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Uit de door verzoekster neergelegde medische attesten kan, dit in tegenstelling met wat verzoekster tracht te laten uitschijnen, in dit kader vooreerst geheel niet worden afgeleid dat verzoekster omwille van (de gevolgen van) haar operatie aan haar schildklier mentaal en/of fysiek niet bij machte kon of mocht worden geacht om haar gehoren bij de DVZ en/of bij het CGVS te volbrengen, om in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen en om daarbij op een gedegen wijze te verhalen over de verschillende kernelementen in haar relaas.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om in het kader van het voorgaande de nodige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Zij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te poneren dat zij *“zich niet in een ideale fysieke en mentale conditie bevond”* voor het gehoor bij de DVZ en dat eventuele variaties dan ook dienen *“te worden geanalyseerd in de context van haar gezondheidstoestand en mogen niet worden geïnterpreteerd als een gebrek aan geloofwaardigheid of oprechtheid.”* Verzoekster toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze de voormelde, vermeende problemen van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij concreet zou aantonen of aannemelijk maken dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekster gaf bij de aanvang van haar procedure, in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen in hoofde van verzoekster worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoekster of haar advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoekster tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Verzoekster gaf bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud bij verweerder bovendien aan dat haar gehoor bij de DVZ goed was verlopen en dat zij er alle redenen kon geven voor haar verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p. 2-3). Verzoekster gaf bij het CGVS, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, bovendien uitdrukkelijk aan dat zij in staat was het persoonlijk onderhoud te volbrengen. Ook maakten verzoekster en haar advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud geen concrete melding van problemen die haar zouden hebben gehinderd bij het afleggen van haar verklaringen (administratief dossier, npo, p.21). Daarenboven vroeg en ontving verzoekster een kopie van de notities van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS, formuleerde zij dienaangaande geen opmerkingen ten overstaan van het CGVS en vermeldde zij aldus niet dat haar voormelde, vermeende problemen van invloed konden of zouden zijn geweest op haar gezegden bij het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van haar persoonlijk onderhoud, zodat verzoekster heden bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door haar voormelde, beweerde problemen. Uit de stukken van het dossier kan derhalve in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster bij de DVZ en/of bij het CGVS niet in staat zou zijn geweest of mocht worden geacht om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Dient aldus te worden besloten dat verzoekster niet concreet aantoonde of hard maakte dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen

dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.3. In zoverre verzoekster in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht tracht te laten uitschijnen dat er bij de beoordeling van haar verklaringen en van haar verzoek om internationale bescherming geen rekening zou mogen worden gehouden met de verklaringen die zij aflegde bij de DVZ, en dit omwille van de algemene omstandigheden van een gehoor bij de DVZ, omdat zij bij de DVZ niet werd bijgestaan door een advocaat, omdat zij er kort moest zijn, omdat er geen controle is op de manier waarop het gesprek bij de DVZ verliep en omdat er niet gecontroleerd kan worden of haar verklaringen aldaar aan haar werden voorgelezen en in welke omstandigheden zij er (mogelijks gedwongen) haar handtekening onder plaatste, dient verder te worden opgemerkt dat verzoekster in dit betoog hoegenaamd niet kan worden gevolgd. In zoverre verzoekster erop wijst dat zij tijdens het afleggen van haar verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ niet werd bijgestaan door een advocaat, kan vooreerst immers worden opgemerkt dat het verzoeksters taak is om haar verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en om zich, zo zij dit wenst, te verzekeren van de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoekster zou hebben verzocht om bij de DVZ te worden bijgestaan door een advocaat. Evenmin blijkt hieruit dat zij – al dan niet omwille van de afwezigheid van een advocaat – bezwaar zou hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van haar gehoor bij de DVZ. Verzoekster formuleerde evenmin enig bezwaar tegen de tolk die haar bij het afleggen van haar verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst bijstond bij de DVZ. Verder kan nergens uit de stukken van het dossier worden afgeleid dat verzoekster bij de DVZ zou zijn verhinderd om verklaringen af te leggen of om elementen te vermelden. Integendeel kreeg zij er de kans om nog toevoegingen te doen. Verzoeksters verklaringen, zoals opgenomen in de verklaring van de DVZ en de vragenlijst, werden bij de DVZ, dit in tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen, daarenboven wel degelijk aan haar voorgelezen. Hierna ondertekende verzoekster zowel de verklaring van de DVZ als de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord. Hiermee gaf zij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. In dit kader blijkt nergens uit de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier dat verzoekster ertoe zou zijn gedwongen om haar handtekening te zetten. Daarenboven blijkt dat verzoekster bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen opmerkingen in voormelde zin formuleerde inzake het verloop van het gehoor bij de DVZ. Integendeel gaf zij aan dat dit gehoor goed was verlopen en dat zij er alle redenen kon aanhalen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.2-3). Dat verzoekster, na te zijn geconfronteerd met de negatieve bestreden beslissing, plots laat uitschijnen dat zich bij de DVZ allerlei problemen zouden hebben voorgedaan, is derhalve niet ernstig. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster zulks nergens *in concreto* toespitst op haar verklaringen en/of de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en beoordeling.

4.4. Ingevolge het bepaalde in artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.5. Verzoekster stelt haar land van herkomst samen met haar dochter te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten en haar echtgenoot.

Wat betreft haar beweerde deelname aan een aantal betogingen in Iran, dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster ter staving hiervan niet het minste begin van bewijs bijbrengt. Nochtans blijkt uit de verklaringen die verzoekster *nota bene* zelf citeert in het onderhavige verzoekschrift dat verzoekster in dit kader sprak over flyers en tekstberichten die opriepen tot de betogingen. Ook blijkt uit het niet-betwiste feitenrelaas dat verzoekster aangaf dat een vriend van haar vader bij de politie werkte en foto's zag van haar deelname aan een betoging. Aldus kan worden aangenomen dat zij deze foto's of een kopie daarvan zou moeten kunnen bemachtigen.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, zijn verzoeksters verklaringen over haar deelname aan de betogingen daarenboven niet duidelijk maar wel vaag en inconsistent. Dit blijkt uit de verklaringen die verzoekster zelf aanhaalt in het verzoekschrift.

Zo gaf verzoekster aan dat zij driemaal deelnam aan een betoging doch bleek zij niet bij machte haar deelname aan deze betogingen op een gedetailleerde en consistente wijze te situeren in de tijd. Haar eerste deelname situeerde zij in het begin van de tiende maand. Wanneer haar gevraagd werd hoeveel tijd er tussen de drie protesten zat waaraan zij deelnam, stelde zij vervolgens dat dit ervan afhing en voegde zij toe:

“Bv elke 8 dagen of 10 dagen zouden we deelnemen”. Haar laatste deelname aan een protest situeerde zij nadien echter op het einde van de twaalfde maand.

Verder legde verzoekster incoherente verklaringen af omtrent de redenen waarom er betoogd werd. Initieel verklaarde zij dat zij naar buiten gingen om hun rechten en vrijheden en deze van hun dochters te beschermen, om te protesteren tegen de hijab en voor de vrijheid en om op te komen voor het gebruik van het Arabisch en tegen het aanleren van het Farsi in de scholen. Even verder gaf zij echter expliciet aan dat de enige redenen waarom er betoogd werd waren dat Mahsa Amini werd gedood en dat er meisjes werden vergiftigd op school. Later beweerde zij dan weer dat de betoging gericht was tegen de dictatuur, tegen het gebrek aan vrijheid, tegen het verplicht dragen van de hijab, tegen het feit dat zij hun moedertaal niet mochten spreken, tegen het feit dat er enkel Farsi werd onderricht op school, tegen het feit dat de Koran in het Farsi geschreven was, tegen de wanpraktijken tegen mensen van Ahwaz, tegen onterechte executies en tegen omkoping.

Verzoekster legde daarenboven manifest tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af aangaande de problemen die zij ten gevolge van haar beweerde deelname aan drie betogingen zou hebben gekend in haar land van herkomst. In dit kader wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd:

“Daarnaast legt u doorheen uw procedure verschillende verklaringen af omtrent de problemen in Iran.

- Tijdens uw interview bij de DVZ gaf u aan dat de autoriteiten uw dochter zochten en dat u daarom het land heeft verlaten (CGVS vragenlijst, punt 5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft dat u besloot het land te verlaten nadat u een bericht had ontvangen dat u zich bij de politie diende te melden omdat u deelname opgemerkt was bij een betoging. U gaf tevens te kennen dat de autoriteiten kort na uw vertrek uit Iran bij uw ouders thuis langskwamen en toen een arrestatiebevel voor u toonden (CGVS, p. 10-11).*

- Bij de DVZ repte u met geen woord over deze huiszoeking die bij uw ouders plaatsvond, het arrestatiebevel dat tegen u was uitgevaardigd of over de het bericht dat u kort voor uw vertrek op uw gsm ontving om zich op 15/1 te melden bij de politie omwille van uw deelname aan protesten. U gaf hier enkel aan dat de geheime politie van Iran jullie ongeveer anderhalf jaar eerder bedreigde. Aangezien het gesprek op de DVZ plaatsvond op 18/03/2024, zou dit overeenkomen met bedreigingen in september 2022, hetgeen niet overeenkomt met de tijdslijn die u bij het CGVS liet optekenen (CGVS vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 10).*

- Hierbij dient opgemerkt te worden dat u de ontvangst van dit bericht om zich te melden bij de politie ook niet spontaan aanhaalde bij de uiteenzetting van uw problemen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U bracht dit enkel aan nadat u specifiek gevraagd werd of u ooit convocaties had ontvangen (CGVS, p. 12).*

- U sprak zich bovendien tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook tegen over de locatie waar u zich volgens deze convocatie moest melden. Initieel gaf u aan dat er in uw convocatiebericht stond dat u zich bij een politiekantoor – met name het grote politiestation van uw woonplaats, departement gasht e ershad (moraliteitspolitie) - moest aanmelden (CGVS, p. 13), maar later spreekt u over de rechtbank (CGVS, p. 20).*

- U kan ten slotte geen bewijs van deze convocatie neerleggen en geeft aan dat u uw gsm in Iran achterliet (CGVS, p. 13).*

- Geconfronteerd met het feit dat u al deze zaken bij de DVZ niet heeft aangehaald, geeft u enkel aan dat ‘ze u er niet over gevraagd hebben’ (CGVS, p. 11). Dit is geen afdoende verklaring voor een dergelijke omissie, aangezien er bij de DVZ expliciet gevraagd wordt om de voornaamste elementen of feiten weer te geven (zie CGVS vragenlijst). Het spreekt voor zich dat een persoonlijke oproeping op het politiekantoor en een huiszoeking van de autoriteiten in het kader van uw opsporing en het uitvaardigen van arrestatiebevel essentiële elementen in uw relaas zijn. Dat u deze gewoonweg niet heeft aangehaald tijdens uw interview bij de DVZ, ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van uw verklaringen.*

- Het lijkt er hier dan ook eerder op dat u uw relaas aan het opbouwen bent naarmate de procedure loopt.”*

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Op verzoeksters betoog inzake de beweerde problemen tijdens en het verloop van het gehoor bij de DVZ werd reeds hoger genoegzaam ingegaan. Omwille van de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande, kan verzoekster met dit betoog geenszins afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen.

Dat zij via haar familie zou hebben vernomen waar zij zich volgens de vermeende convocatie diende aan te melden, kan verder hoegenaamd niet verklaren waarom verzoekster over deze locatie dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoekster eensluidende verklaringen zou afleggen over de locatie waar zij zich volgens de door haar ontvangen informatie diende aan te bieden.

Voor het overige laat verzoekster de voormelde motieven volledig onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Ook wenst het CGVS nog volgende zaken op te merken.

- Het is vreemd dat de autoriteiten volgens uw verklaringen klaarblijkelijk enkel bij het huis van uw ouders en niet bij het huis van uw echtgenoot zijn langs geweest op zoek naar u. Gevraagd of de autoriteiten nog een ander huis bezochten behalve dat van uw ouders, spreekt u namelijk enkel over huiszoekingen bij vrienden van D. (...), hetgeen niet gerelateerd is aan uw persoonlijke problemen (CGVS, p. 10-11).*

- *Bovendien is het vreemd dat de politie u uitnodigde op 15/01/1402 om vervolgens voor die datum bij u thuislangs te komen op zoek naar u.*
- *U legt niets van bewijs neer omtrent deze problemen in Iran. Een screenshot van het tekstbericht van de convocatie heeft u niet (cfr. supra), het arrestatiebevel werd niet afgegeven (CGVS, p. 10-11), de foto's die werden gepubliceerd heeft u niet en u of uw familie hebben ook nooit een advocaat geraadpleegd om zich verder te informeren over uw problemen met de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 11, 13)."*

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In tegenstelling met wat zij voorhoudt, kon, indien de Iraanse autoriteiten daadwerkelijk naar haar op zoek waren, wel degelijk worden verwacht dat deze autoriteiten haar ook zouden zijn komen zoeken in het huis van haar echtgenoot, met wie zij zoals zij zelf aangeeft juridisch gezien nog steeds gehuwd was, en/of in huizen van andere naaste familieleden. Dat enkele van haar familieleden politieagenten zijn, doet hieraan geenszins afbreuk. Aangezien dit niet zou hebben verhinderd dat zij in de negatieve aandacht stond van de autoriteiten en dat deze autoriteiten haar kwamen zoeken bij haar ouders, kan niet worden ingezien waarom dit wel zou hebben verhinderd dat deze autoriteiten haar elders kwamen zoeken.

Waar verzoekster in het verzoekschrift beweert dat zij alsnog een kopie heeft ontvangen van de convocatie en aankondigt hiervan door middel van een aanvullende nota een vertaling te zullen neerleggen, doet zij dit effectief bij aanvullende nota van 13 maart 2025. De Raad oordeelt evenwel dat dit stuk niet opweegt tegen de in onderhavig arrest gedane vaststellingen. Vooreerst kan aan dergelijk stuk hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden gehecht, met name het vermogen om intrinsiek geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Op zich kan dit echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een relaas te herstellen. Voorts wordt dit document slechts bijgebracht onder de vorm van een kopie. De Raad is echter van oordeel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn.

Verzoekster laat de voormelde motieven voor het overige geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind.

Verder wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

"Verder wenst het CGVS aan te stippen dat u Iran legaal heeft kunnen verlaten hoewel u aangeeft dat u toen reeds op de radar van de autoriteiten stond (CGVS, p. 20).

- *Het loutere feit dat u legaal het land verlaten heeft houdt verband met de essentie van uw beweerde vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten en doet op bijzondere ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat de Iraanse autoriteiten op zoek zijn naar u en dat u uit vrees voor hen Iran ontvlucht zou zijn.*
- *Geconfronteerd hiermee geeft u aan dat u net daarom een smokkelaar gebruikte en dat u niet weet hoe de smokkelaar alles heeft geregeld (CGVS, p. 6, 20). Dit kan evenwel niet overtuigen. Uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat een illegaal vertrek waarbij omkoping een rol speelt quasi onmogelijk is, aangezien de vele controles zulks zeer duur en complex maken. Uit uw administratief dossier blijkt dat u gereisd heeft met uw eigen paspoort en een officieel visum voor Italië (zie administratief dossier)."*

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg aan te geven dat zij de smokkelaar een grote som geld betaalde, verklaring die zij overigens rees aflegde bij het CGVS, doet verzoekster aan de voormelde motieven en de landeninformatie waarop deze motieven schragen immers geen afbreuk.

Verzoekster laat de bestreden beslissing bovendien volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

"Ten slotte wenst het CGVS hier op te merken dat u volgens de informatie aanwezig in uw administratief dossier reeds op 31/01/2023 in Teheran uw visumaanvraag voor Italië indiende óf dus enige tijd voor het ontstaan van uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten. Nochtans gaf u duidelijk te kennen dat het net door uw problemen met de Iraanse autoriteiten en de houding in dit verband van uw echtgenoot was dat u besloot Iran te verlaten (CGVS, p. 9 en 12). Ook dit doet uiteraard op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat de Iraanse autoriteiten op zoek zijn naar u en dat u uit vrees voor hen Iran ontvlucht zou zijn."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze volledig onverlet laat, onverminderd gehandhaafd.

Met betrekking tot haar voorgehouden problemen met en vrees ten aanzien van haar echtgenoot, wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster voorts met recht gemotiveerd:

"Ten tweede zijn uw verklaringen omtrent het gedrag van uw echtgenoot weinig overtuigend.

- *U haalt aan dat uw echtgenoot u slecht behandelde, hij in het verleden verantwoordelijk was voor een zwangerschapsverlies, dat u voor hem enkel moest schoonmaken en koken en dat u bang was dat uw echtgenoot u en uw dochter zelf naar de politie zou brengen (CGVS, p. 7, 8 en 9). U komt hierbij echter niet verder dan blote beweringen.*
- *Bovendien vallen bovenstaande verklaringen moeilijk te rijmen met het feit dat uw echtgenoot uw dochter D. (...) wel degelijk hielp toen ze problemen kende op haar school. U verklaart namelijk dat hij uw dochter,*

nadat ze van de directeur niet terug mocht keren naar school na het schrijven van regime kritische slogans op school, ging gaan inschrijven op een andere school zodat ze haar examens nog zou kunnen afmaken (CGVS, p. 9, 10 en 18).

- Ook dient opgemerkt te worden dat uw echtgenoot op de hoogte was van jullie vluchtplannen én voor D. (...) de benodigde documenten ondertekende zodat ze het land kon verlaten (CGVS, p. 20), wat ook moeilijk te rijmen valt met bovenstaande verklaringen. Geconfronteerd hiermee geeft u aan dat hij dit enkel deed nadat u hem al uw bezittingen naliet, maar ook hier komt u niet verder dan blote beweringen. U verklaart dat u hem land, een appartement en geld van de bank naliet. Gevraagd of u documenten had omtrent de bezittingen die u aan uw man achterliet, antwoordt u dat hij u geen kopie gaf. Gevraagd of u daar niet via uw familie, met wie u nog in contact staat, kan aangeraken, geeft u aan dat uw echtgenoot hen deze niet wil geven (CGVS, p. 5, 9-10, 20-21). Het is echter niet geloofwaardig dat u hier geen documenten van zou hebben of kunnen verkrijgen, eventueel via een advocaat. Dat u aangeeft hier niets van te kunnen indienen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zeker aangezien dat u aangeeft dat de landbouwgronden onder de verschillende kinderen verdeeld werden, waardoor de andere delen in het bezit van uw broers en zussen zouden moeten zijn.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met haar verwijzing naar de bredere maatschappelijke context in Iran, doet zij namelijk geenszins afbreuk aan de voormelde, concrete, pertinente en terechte vaststellingen aangaande het beweerde gedrag van haar eigen echtgenoot. Evenmin doet verzoekster aan deze vaststellingen afbreuk door eenvoudigweg een aantal van haar eerder afgelegde verklaringen te herhalen en te bevestigen.

Zo verzoeksters echtgenoot daadwerkelijk de gewelddadige tiran was die verzoekster voorhoudt, die tegen haar en haar dochter gekant was, verzoekster onder de knoet wilde houden en haar dochter zelfs wilde aangeven bij de politie, is het wel degelijk kennelijk onaannemelijk dat deze echtgenoot verzoeksters dochter, nadat deze opkwam voor vrouwenrechten, zich op school kritisch uitliet ten overstaan van het regime, daardoor problemen kende en niet meer naar school mocht, zou hebben geholpen en deze dochter ging inschrijven op een andere school zodat zij alsnog haar examens zou kunnen afmaken. Eveneens is het in dit kader manifest ongeloofwaardig dat deze echtgenoot in dit geval, wetende dat verzoekster en haar dochter wilden vluchten uit Iran, de nodige documenten zou hebben ondertekend zodat verzoeksters dochter en verzoekster samen het land konden verlaten. Dat hij dit omwille van de reden zoals geschetst door verzoekster zou hebben gedaan, is daarbij omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen niet aannemelijk. Dit geldt nog des te meer nu aangenomen kan worden dat hij verzoekster ook op een andere manier onder druk had kunnen zetten om haar bezittingen af te staan, bijvoorbeeld door te dreigen dat hij haar zou gaan aangeven, of door haar valselijk voor te houden dat hij haar dochter toelating zou geven om te vertrekken, en hij op deze wijze verzoekster nog meer in zijn macht kon krijgen.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ten derde slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat uw dochter D. (...) wegens politieke activiteiten problemen met de autoriteiten kende.

- Hierboven werd al gewezen op verschillende tegenstrijdigheden en andere incoherenties in uw verklaringen omtrent de problemen en vervolging in Iran (cfr. supra), hetgeen uw verklaringen omtrent de problemen en activiteiten van D. (...) bij voorbaat ondermijnen.

- U verklaart dat er vergiftigingen op de school van D. (...) plaatsvonden en dat D. (...) vervolgens op school bepaalde slogans tegen het Iraanse regime schreef. De directeur zou haar hierop van de trap hebben geduwd en zo zou haar voet gebroken zijn (CGVS, p. 16 en 17). Dat er vergiftigingen van meisjes in sommige scholen in Iran hebben plaatsgevonden, wordt door het CGVS niet betwist. U legt echter geen documenten neer die aantonen dat deze vergiftigingen zich effectief in de school van D. (...) hebben voorgedaan. Gevraagd hiernaar, geeft u aan dat de directeur geld heeft betaald zodat de naam van D. (...) haar school niet vermeld zou worden in de media. De nieuwsartikels die u hieromtrent indient, gaan dus niet over haar school waardoor deze ook weinig bewijskracht hebben (CGVS, p. 17).

- De foto's die u indient waarmee u de politieke activiteiten van D. (...) wenst te staven, tonen op zichzelf weinig aan. D. (...) staat hier – telkens alleen – op afgebeeld terwijl ze iets aan het schrijven is of terwijl ze een bordje met een slogan vast heeft. Het is aan de hand van deze foto's echter niet duidelijk waar, wanneer en met welke bedoeling deze foto's werden genomen.

- De foto's die u indient omtrent de verwondingen van D. (...), tonen op zichzelf ook weinig aan. D. (...) kan haar voet verwond hebben op gelijk welke wijze en kan ziek geworden zijn op gelijk welke wijze.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. De reeds hoger vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties omtrent de kern van haar relaas doen, zoals verweerder met recht opmerkt, ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen van haar dochter.

Verder kan worden aangenomen dat, zo er werkelijk vergiftigingen hadden plaatsgevonden in de school van de dochter van verzoekster, verzoekster hieromtrent toch enig begin van bewijs zou moeten kunnen voorleggen. Zoals verzoekster zelf opmerkt en zoals ook blijkt uit de door verzoekster neergelegde artikels, werden de vergiftigingen in scholen in Iran immers uitgebreid gedocumenteerd en werd hierover wel degelijk bericht in de media. Dat de directeur van de betreffende school zwijggeld zou hebben betaald aan de media

opdat zijn specifieke school niet in de aandacht zou komen, is in dit kader voorts niet aannemelijk en kan niet verklaren waarom nergens over deze vergiftigingen zou zijn bericht. Vooreerst kan in dit kader niet worden ingezien waarom de directeuren van andere scholen zulks niet deden. Verder kan worden aangenomen dat, zo er werkelijk vergiftigingen hadden plaatsgevonden op de school van verzoeksters dochter, het nieuws van deze vergiftigingen ook via andere wegen of andere (sociale) mediakanalen in de aandacht zou zijn gekomen. Dat de directeur van de school van verzoeksters dochter dermate veel geld of macht had dat deze elke bekendmaking van berichtgeving over dit nieuws kon verhinderen, is niet geloofwaardig. Verzoekster laat de voormelde motieven voor het overige in wezen ongemoeid. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gelden.

Verzoekster laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Ten vierde toont u op geen enkele wijze aan dat u of uw dochter omwille van jullie sociale media aanwezigheid in België bij terugkeer naar Iran dreigen geviséerd te worden door de Iraanse autoriteiten.

- Waar u aangeeft dat u op Instagram soms berichten over Mahsa Amini repost of berichten tegen het regime steunt (CGVS, p. 6), dient opgemerkt te worden dat uit nazicht van uw instagram account blijkt dat uw account privé is, u geen enkele post heeft gemaakt, u slechts 3 volgers heeft en uw accountnaam uw achternaam niet bevat (CGVS, p. 6; zie map ‘Landeninformatie’).*
- Waar u aangeeft dat D. (...) in België af en toe dingen op haar sociale media post om meisjes te verdedigen (CGVS, p. 19), dient opgemerkt te worden dat dit geenszins uit haar sociale media profielen blijkt. Op Facebook en Instagram heeft D. (...) geen enkele politieke post gedeeld en uit de printscreen van haar account op X blijken ook geen politieke activiteiten. (zie map ‘Landeninformatie’ en ‘Documenten’).*
- Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran._surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.”*

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

In zoverre verzoekster in het voorliggende verzoekschrift daarnaast nog tracht te laten uitschijnen dat zijzelf en haar dochter bij een terugkeer naar Iran louter omdat zij vrouwen zijn zouden riskeren te worden geviséerd of vervolgd, dient te worden opgemerkt dat verzoekster in dit betoog hoegenaamd niet kan worden gevolgd. Dient immers te worden vastgesteld dat uit de heden voorliggende informatie, dit in tegenstelling met wat verzoekster tracht te laten uitschijnen, geenszins kan worden afgeleid en dat bezwaarlijk ernstig kan worden genomen dat de positie van de vrouw in de Iraanse maatschappij van zulke aard zou zijn dat deze op zich zou volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of risico in hoofde van iedere vrouw. Verzoekster, die blijkens het voorgaande in Iran zelf beschikte over een veelheid aan eigendommen en die niet aannemelijk maakt dat zij deze zou hebben afgestaan aan haar echtgenoot, toont, mede gelet op hetgeen voorafgaat, verder op generlei wijze aan dat of waarom het voor haar (of haar dochter) onoverkomelijk zou zijn om zich bij een terugkeer naar Iran en in het openbaar (opnieuw) te conformeren aan de aldaar heersende (kleding)voorschriften voor vrouwen. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoekster (en haar dochter) zich in Iran, zoals zij aldaar in het verleden reeds deed of deden, (buitenshuis) opnieuw zou(den) dienen te conformeren aan de dominante cultuur en bijvoorbeeld een hoofddoek of hijab zou(den) moeten dragen op zich geen ‘vervolging’ in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet uitmaakt. Bepaalde aanpassingen van harentwege of hunnentwege, zoals zich deels anders kleden, om zich in het openbaar aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op verzoeksters (en haar dochter haar) fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Ook anderszins toont verzoekster op generlei wijze aan dat, waar, wanneer, door wie, om welke reden en in welke omstandigheden zij en/of haar dochter bij een terugkeer naar haar land daadwerkelijk zou(den) riskeren te worden geconfronteerd met ernstige problemen omwille van het gegeven dat zij vrouw is of zijn. Verzoekster kan met haar algemene verwijzing naar de positie van de vrouw in Iran hoegenaamd niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat zij en/of haar dochter bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou(den) riskeren te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke. Bovendien is ook verzoekster zelf klaarblijkelijk de mening toegedaan dat de positie als vrouw in Iran niet kan volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, daar zij het nodig en opportuun achtte en acht om ongeloofwaardig bevonden, fictieve asielmotieven uiteen te zetten en hierin te blijven volharden.

De overige door verzoekster neergelegde stukken en documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ook het attest van het *Front arabe pour la libération d'Alahwaz* is geenszins van zulke aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Dit attest vertoont namelijk een kennelijk gesolliciteerd karakter en werd duidelijk opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoekster en met het uitdrukkelijke oogmerk om dit aan te wenden in het kader van onderhavige beroepsprocedure. Verder lijkt dit attest te zijn opgesteld louter op basis van de verklaringen verzoekster. Nergens blijkt daarbij dat of op welke basis de betreffende organisatie, die in Nederland gevestigd is, de waarachtigheid van deze verklaringen nader zou hebben onderzocht of geverifieerd en kan instaan voor de waarachtigheid van deze verklaringen. Daarenboven kan aan zulk attest hoe dan ook hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Op zich kan zulk attest echter hoegenaamd niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Zulk attest heeft geen officieel karakter en geen officiële bewijswaarde.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster (of haar dochter) een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde (of in hoofde van haar dochter) zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij (of haar dochter) bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat zij (of haar dochter) vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan verzoekster zich te dezen niet op dienstige wijze beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT